

Tổng hợp một số dẫn chứng/ diễn đạt/ tư duy của Nghị luận xã hội

1.

Trong đời sống, sự tự tin không chỉ thể hiện bản thân mỗi người khi giao tiếp, nó còn phản ánh cách chúng ta ứng xử trong cuộc sống, công việc, trong giao tiếp với người khác, trong sức mạnh mà chúng ta theo đuổi mục tiêu và giấc mơ của mình.

Trong giao tiếp, dù ở ngôn ngữ nào, sự tự tin là nền tảng và chất xúc tác cho toàn bộ quá trình chúng ta giao tiếp với người khác. Sự tự tin không chỉ khiến bạn suy nghĩ lạc quan, tích cực và nhìn nhận được những mặt tốt đẹp của một sự việc. Thái độ này còn tạo nên phong thái và khí chất của bạn. Trang Huffington Past khẳng định: “Nếu tự tin, bạn sẽ nhiều cơ thành công khi phong vấn xin việc hay tìm kiếm việc làm mơ ước. Bên cạnh đó, người tự tin cũng được nhìn nhận là đẹp hơn, cuốn hút hơn Chính thái độ và phong thái toát ra từ sự tự tin làm lu mờ những khiếm khuyết bên ngoài và biến họ (những người tự tin) trở nên đặc biệt trong mắt người khác - trang Bon Vita (một trang viết về phong cách sống) cũng khẳng định.

Trang Psychologist phân tích, sự thiếu tự tin ấy không phải do bạn thiếu năng lực, mà do bạn chưa nhìn nhận đúng về bản thân mình, chưa có niềm tin vào khả năng của mình.
(<http://kenh14.vn/khi-tu-tin-ban-quyen-luc-va-hap-dan-hon-20180313011835715.chn>)

2

Thế giới cần nâng niu quá đổi. Ta sống đời lại thô tháp làm sao. Ta làm tổn thương những dòng sông. Ta làm tổn thương những mặt đầm. Ta làm tổn thương những mảnh vườn. Ta làm tổn thương những mùa hoa trái. Ta làm tổn thương những bình minh yên ả. Ta làm tổn thương những canh khuya trong

vắng. Ta làm đau những niềm người quả đồi mong manh.. Mặt đất ngàn đời quen tha thứ. Đại dương bao la quen độ lượng Cảnh rừng mênh mông quen trầm mặc. Những dòng sông quen chảy xuôi. Những hồ đầm quen nin lặng. Những nẻo đường quen nhẩn nhin. Những góc vườn quen che giấu. Những thảm yêu vốn không biết dối hờn. Những đoá hoa không bao giờ chì chiết. Những giấc mơ chỉ một mực bao dung. Những yêu thương không bao giờ trả đũa và ta cứ yên chí đi qua thế giới này với bước chân quen xéo lên cỏ hoa. Thỉnh thoảng bàn chân nên bị gai đâm, để ta được giật mình, tổn thương là rỉ màu.

("Trích Tản văn Nên bị gai đâm. Chu Văn Sơn)

3. Có bao giờ bạn tự hỏi giá trị thực của cuộc sống không? Tại sao cả đời người, chúng ta cứ mê mải đi tìm, trăn trở suy nghĩ về ý nghĩa và giá trị của nỗ? Phải chăng.. Cuộc sống là một đường chạy marathon dài vô tận, nếu ta không cố gắng thì sẽ mãi bị bỏ lại ở phía sau và không bao giờ tới đích.

Cuộc sống là một đường chạy vượt rào, nếu ta không cố gắng ta sẽ không thể vượt qua bất kỳ rào cản nào. Cuộc sống là một đường chạy nước rút, nếu ta không cố gắng ta chỉ là người chạy

Cuối cùng, cuộc sống là một đường chạy tiếp sức, biết giúp đỡ nhau chúng ta sẽ chiến thắng Vậy cuộc sống của bạn là đường chạy nào?... Hay là tất cả?

(<http://khotangdanhngon.com>)

4.

Trang Tử nói "Gà rừng đi mười bước mới nhặt được một hạt thức ăn, đi trăm bước mới uống được một ngụm nước. Nhưng chúng không mong cầu được sống trong lồng". Chúng ta có giống được những con gà rừng không? Nếu chúng ta vì ưa thích thóc gạo bày sẵn mà chịu chui vào chiếc lồng. Rồi từ sau những song tre đó, chúng ta đòi trả tự do?

Từ xúc com, xếp quần áo, sách vở, đến chọn trường chọn nghề, tìm việc, kiếm sống, chọn chồng chọn vợ, chọn tương lai .. Chúng ta sẽ quá quen với việc được sắp sẵn. Chúng ta ưa làm việc đã được người khác lên kế hoạch hơn là tự mình vạch ra. Chúng ta chuộng thói quen hơn sáng tạo. Chúng ta chỉ vui khi có người tăng bậc, chỉ hết buồn nếu có người an ủi vuốt ve. Chúng ta thậm chí không muốn tự phân biệt sai đúng trừ khi có người làm thay. Chúng ta không thể làm chủ đời mình. Cứ như vậy, chúng ta đánh mất bản năng của gà rừng và biến thành con chim trong lồng lúc nào không biết nữa. Thậm chí, một con chim trong rất nhiều lớp lồng.

[...] Robert Fulghum từng trở thành tác giả best seller với một cuốn sách có tựa đề thủ vị "Tất cả những gì cần phải biết tôi đều được học ở nhà trẻ". Đó là những nguyên tắc sống chia sẻ, chơi công bằng, không đánh bạn, để đồ đạc vào chỗ cũ, không lấy những gì không phải của mình, dọn dẹp những gì bạn bày ra, nói xin lỗi khi làm tổn thương ai đó, rửa tay trước khi ăn, học một ít, suy nghĩ một ít, vẽ và hát và nhảy múa và chơi và làm việc một ít mỗi ngày, ngủ trưa, có ý thức về những điều kỳ diệu, cây cối và các con vật đều chết - và chúng ta cũng vậy, từ đầu tiên và quan trọng nhất cần phải học quan sát,

Hãy đếm xem: 100 chữ. Những gì cần phải học chỉ như vậy. Chúng ta được học ở nhà trẻ nhưng đã đánh rơi dần trong quá trình lớn lên. Cũng như khi sinh ra, ta đã có sẵn bản năng độc lập nhưng lại đánh mất nó trong quá trình sống. Không có bản năng độc lập, chúng ta không thể nắm giữ được tự do. Nghĩa là trước khi đòi tự do, bạn phải tìm lại bản năng độc lập của mình

(Nếu biết trăm năm là hữu hạn, Phạm Lữ Ân, Nxb Hội nhà văn, 2012, tr 135)

5. “Các em học sinh thân mến, có lẽ các em sẽ ngạc nhiên khi hôm nay thầy sẽ nói với về căn bệnh mà ít nhiều chúng ta sẽ mắc phải. Căn bệnh này tuy không làm chết các em người ngay lập tức nhưng nguy hiểm lắm, nếu nhiều người

không quyết tâm chạy chữa thì họ và thế trở thành những người vô dụng. Nguy hiểm hơn nữa nếu xã hội có nhiều người mắc bệnh này thì sẽ trở nên nghèo nàn lạc hậu, không bao giờ tiến bộ được. Căn bệnh này làm cho con bệnh dần dần trở thành người có nhân cách thấp kém, sống theo lối bầy đàn và không giúp ích cho xã hội.

Đó là thầy đang muốn nói về căn bệnh lười, một căn bệnh có nguy cơ lan rộng một cách nhanh chóng. Bệnh này có những biểu hiện và triệu chứng như sau: lười học, lười nghe giảng, lười làm bài tập, lười suy nghĩ, lười phản biện, lười đặt câu hỏi.

Tại sao như vậy? Lười đọc sách hoặc chỉ đọc những cuốn sách nhảm nhí, lười đọc kiến thức tham khảo; lười lao động, lười làm việc chân tay kể cả những điều phục vụ cho chính bản thân mình; lười tập thể dục thể thao, rèn luyện thân thể. Kể ra thì còn nhiều triệu chứng lười nữa. Chắc rằng mỗi em đều cảm thấy mình đã mắc phải những triệu chứng đó.

Mỗi một người đều có một thời gian sống rất hữu hạn, nếu họ mắc phải bệnh lười thì khoảng thời gian sống đó càng trở nên rất ngắn ngủi. Con bệnh sống một cách uể oải, họ không suy nghĩ gì, không làm được một việc gì mặc cho thời gian vẫn trôi đi từ giờ này sang giờ khác, ngày này qua ngày khác, thậm chí năm này qua năm khác". (Một phút chữa bệnh lười – PGS. TS Văn Như Cương)

6

(1) Không thể phủ nhận trong xã hội hiện nay vẫn tồn tại kiểu người vô cảm trước nỗi đau của đồng loại, sống thiếu trách nhiệm với cộng đồng, chỉ quan tâm đến những cảm giác và cảm xúc của cá nhân... Tuy nhiên, những điều chưa tốt đó đã bị khai thác quá nhiều, khoét quá sâu nên nhiều người dễ nghĩ đó là sự phổ quát. Hơn nữa, người ta thường có xu hướng nhìn thấy những cái xấu nhiều hơn cái tốt, vì thế mọi sự liên quan đến hành vi xấu dễ bị đánh giá chủ quan.

(2) Trong khi đó, những điều giản đơn như gặp người lớn phải chào thưa, gặp người thân lễ phép, gặp người ơn phải trân quý, kính trọng... được cụ thể hóa

thành những điều bình dị rất đời thường, ngay trong chính mỗi gia đình. Lớn lên trong lời ru của mẹ, trưởng thành từ chiếc nôi gia đình với những câu ca dao, tục ngữ; những bài học làm người khó quên... Tất cả là hành lang quan trọng để người ta làm người tử tế.

[...]

(3) Tuy nhiên, sự tử tế không phải là tài sản quý theo kiểu của để dành cũng không phải là món quà tự nhiên được ban tặng mà đó là hành trình làm người, hoàn thiện bản thân. Sự tử tế có được nhờ nguyên tắc của việc làm theo cái đúng đắn là bất chước; dựa trên quá trình rèn giũa, điều chỉnh và hoàn thiện để có những suy nghĩ, hành vi cảm xúc và hành vi tốt – ngay cả với nút like hay những dòng bình luận trên mạng xã hội.

(Dẫn theo <https://nld.com.vn/ban-doc/de-dieu-tu-te-tro-nen-binh-thuong-su>)

7

*...(1) Đánh giá con người chỉ dựa trên số tiền họ kiếm được là một cách phiến diện. Đem cái đó ra để so sánh và làm chỉ số thành công lại là một sai lầm khi. Một người đàn ông có thể không có mức lương vài nghìn đô, nhưng dành nhiều thời gian chăm sóc gia đình và có một ngôi nhà nhỏ ấm áp, vợ chồng hạnh phúc, con cái chăm ngoan, thế cũng được gọi là thành công. Người phụ nữ không chồng dành cả đời mình cho công tác từ thiện, chăm sóc trẻ em mồ côi tàn tật, người già neo đơn, thế cũng là một thành công.

...(2) Có người thành công trong vai trò này của cuộc đời nhưng lại thất bại trong vai trò khác. Benjamin Franklin, một trong những vị cha đẻ của nền độc lập Hoa Kỳ, vừa là nhà ngoại giao, nhà vật lý, nhà hải dương học, có nhiều đóng góp cho sự phát triển của nước Mỹ. Đối với nhiều người, ông là mẫu hình lý tưởng

của sự xuất chúng và thành công. Nhưng Benjamin Franklin không có mặt bên vợ mình trong những giây phút cuối cùng của đời bà, bà mất đi khi ông đang trong chuyến công du tại châu Âu.. Ông cũng có mối quan hệ cực kì căng thẳng với người con trai duy nhất của mình...Có lẽ không ít người chẳng dám đánh đổi như thế để đạt được thành công rực rỡ như Franklin (Tuổi trẻ đúng giá bao nhiêu?, RosieNguyễn, Nhà xuất bản hội nhà văn, sdd, trang 231)

Nhiều người vẫn thường tự hỏi tại sao mình lại bị ám ảnh trước tiền tài, địa vị, vọng và nhiều ham muốn khác đến vậy? Câu trả lời là do họ không biết trân trọng những gì họ đang có. Khi những gì ta có xuất phát từ niềm khát khao mong mỏi thực sự, tâm trí ta sẽ không vướng bận vào những suy nghĩ quẩn quanh, ta sẽ sống thực với cảm xúc của mình hơn. Đó cũng là khi ta không phải đương đầu với cảm giác hoang mang lo lắng, không cảm thấy khiên cưỡng như khi buộc bản thân làm những điều đáng chán. Tiền tài và địa vị không thể khóa lấp sự trống rỗng trong tâm hồn. Vì thế, trước khi làm một việc gì, hãy tự hỏi "Ta đang muốn làm gì?".

Hãy sống thật với chính mình và tự tin vào những mặt mạnh của bản thân, nếu không bạn sẽ lãng phí cuộc đời mình một cách vô nghĩa. Khi khoác lên mình chiếc mặt nạ thu hút tình cảm và sự quan tâm của người khác, bạn sẽ đánh mất điều trọng nhất — đó là con người thật của mình. Tiền tài, địa vị tựa như một thứ chất kích quan thích Nó làm nảy sinh trong mỗi người ham muốn sở hữu để xoa dịu những khát khao mà họ chưa giành được hoặc để thỏa mãn sự tò mò trong họ. Không nên để bản thân rơi vào cạm bẫy đó. Sống thực với chính mình tựa như tấm khiên vững chắc giúp bạn không bị biến thành nạn nhân của sự do tương

Trước đây, tôi từng sai lầm khi mãi mê tìm kiếm mình trong cái nhìn của người khác để rồi lạc lối trong mê cung của họ Nhưng giờ đây, tôi hiểu rằng người ta

chỉ có thể tìm thấy mình trong chính những suy nghĩ và hành xử của bản thân. Con đường ấy, không ai khác mà chính ta phải làm chủ lấy nó.

(Theo Quên hôm qua sống cho ngày mai, NXB Tổng hợp TP. Hồ Chí Minh, 2014, tr.68 - 69)

9

Ngân ngữ có câu. Thời gian là vàng. Nhưng vàng thì mua được mà thời gian không mua được. Thế mới biết vàng có giá mà thời gian là vô giá.

Thật vậy, thời gian là sự sống. Bạn vào bệnh viện mà xem, người bệnh nặng, nếu kịp thời chạy chữa thì sống, để chậm là chết.

Thời gian là thắng lợi. Bạn hỏi các anh bộ đội mà xem, trong chiến đấu, biết nắm thời cơ đánh địch đúng lúc là thắng lợi, để mất thời cơ là thất bại.

Thời gian là tri thức. Phải thường xuyên học tập thì mới giỏi. Học ngoại ngữ mà bữa đực, bữa cái, thiếu kiên trì, thì học mấy cũng không giỏi được.

Thế mới biết, nếu biết tận dụng thời gian thì làm được bao nhiêu điều cho bản thân và cho xã hội. Bỏ phí thời gian thì có hại và về sau hối tiếc cũng không kịp.

(Phương Liên, Ngữ văn 9, Tập hai, NXB Giáo dục)

10

Nữ vận động viên 19 tuổi Rei lida, thuộc đội Iwatani Sangyo tham dự cuộc thi chạy tiếp sức mang tên “Công chúa Ekiden” ở quận Fukuoka. Cô thi đấu ở lượt tiếp sức thứ hai và bất ngờ trượt ngã, bị chấn thương nặng ở đầu gối phải. Lúc đó, Rei lida còn cách đích 200m. Cô gái đầy nghị lực này quyết định bò về đích với đầu gối máu chảy ròng ròng để trao chiếc khăn cho đồng đội. Chỉ có như

vậy đội Iwatani Sangyo của cô mới có thể tiếp tục cuộc đua. Sau khi video về Rei lida được đăng tải trên mạng xã hội, cuộc tranh luận lớn đã xảy ra về việc để cho nữ VĐV này tiếp tục thi đấu. Được biết, huấn luyện viên trưởng của đội Iwatani Sangyo đã thông báo cho ban tổ chức cuộc thi rằng đội mình sẽ bỏ cuộc sau khi biết lida bị chấn thương và không thể chạy được nữa. Tuy nhiên, cô gái 19 tuổi này đã vượt qua khó khăn, không để cho nhà tổ chức ngăn cản việc cô hoàn thành phần thi. Với đầu gối chảy máu không ngừng vì bà trên đường, Rei trở thành tấm gương lớn về nghị lực cho tinh thần không bao giờ bỏ cuộc. Rất nhiều người xem bật khóc khi chứng kiến Rei về đích với đầu gối máu chảy không ngừng. Với Rei lida, cô gái 19 tuổi này chắc chắn trở thành nguồn cảm hứng lớn trong cuộc sống cho hình ảnh con người vượt khó bằng ý chí thép". Mọi trở ngại đều không thể ngăn cản Rei về đích, dù sau cuộc thi thì Rei được các bác sĩ chẩn đoán bị rạn xương và mất từ 3 đến 4 tháng để phục hồi.

(Bị chấn thương nặng, nữ vận động viên Nhật Bản vẫn bà trên đường đua tiếp sức, Tiền Đạt, Zing vn, ngày 23/10/2018) 11

Hôm nay tôi muốn được nói về mục đích. Nhưng tôi không ở đây chỉ để rao giảng cho các bạn một bài diễn văn tốt nghiệp thông thường về việc tìm kiếm mục đích. Chúng ta là những người trẻ của thế hệ Y. Chúng ta sẽ làm điều đó theo bản năng. Thay vào đó, tôi ở đây để nói với các bạn rằng tìm ra mục đích cho bản thân là không đủ. Thách thức của thế hệ chúng ta là dựng xây một thế giới mà ở đó, tất cả mọi người đều có hình dung về mục đích.

Một trong những câu chuyện tâm đắc nhất của tôi là một lần John F Kenny thăm trạm điều khiển không gian ở NASA, ông thấy một lao công đang mang theo cây chuối. Ông bước lại gần, hỏi xem người lao công đang làm gì. Người lao công trả lời: “Thưa Tổng thống, tôi đang giúp đưa một người lên mặt trăng”.

Các bạn đang tốt nghiệp ở một thời điểm mà mục đích trở nên đặc biệt quan trọng. Khi bố mẹ chúng ta tốt nghiệp, mục đích có thể đến từ công việc, từ nhà thờ, từ cộng đồng của ta. Những ngày nay, công nghệ và tự động hóa đang xóa sổ rất nhiều công việc. Số thành viên trong các cộng đồng đang giảm sút. Rất nhiều người đang cảm thấy buồn thảm và lạc lõng, và đang phải cố gắng để lấp đầy khoảng trống vô nghĩa đó.

Trong thời gian đi lại và gặp gỡ, tôi đã ngồi trò chuyện với những đứa trẻ trong các trại cải tạo vị thành niên và những người nghiện chất kích thích. Họ nói với tôi rằng cuộc đời họ đã có thể khác đi nếu như họ có gì đó để làm, một chương trình sau tốt nghiệp để tham gia, hay một nơi nào đó để đi. Tôi đã gặp những công nhân nhà máy, họ hiểu rằng mình sẽ không thể quay về với công việc cũ nữa, và vẫn đang cố gắng để tìm một nơi chốn cho mình.

Để có thể giữ cho xã hội đi lên, chúng ta có một thách thức chung của thế hệ: không chỉ tạo ra những việc làm mới, mà còn phải khơi dậy những ý thức mới về mục đích.

Trích bài diễn văn của Mark Zuckerberg tại lễ tốt nghiệp của Đại học Harvard, khóa 2017. Nguồn tramdoc.vn)

Tuổi trẻ là đặc ân vô giá của tạo hóa ban cho bạn. Và nghĩa của đời người là để tuổi xuân trải qua trong và vọng, (...) Người ta bảo, thời gian là vàng bạc, nhưng sử dụng đúng thời gian của tuổi trẻ là bảo bối của thành công. Tài năng thiên bẩm chỉ là sự khởi đầu, thành công của cuộc đời là mồ hôi, nước mắt và thậm chí là cuộc sống. Nếu chỉ chăm chăm và tán dương tài năng thiên bẩm thì chẳng khác nào chim trời chỉ vỗ cánh mà chẳng bao giờ bay được lên cao. Mỗi ngày

trôi qua rất nhanh. Bạn đã dành thời gian cho những việc gì? Cho bạn bè, cho người yêu cho đồng loại và cho công việc? Và đã bao giờ bạn rằng mình vì đã để thời gian trôi qua không hai lại dấu tích gì không? Các bạn hãy xây dựng tầm nhìn rộng mở... biến tri thức của loài người, của thời đại thành tri thức bản thân và cộng đồng, vận dụng vào hoạt động thực tiễn của mình. Trước mắt là tích lũy tri thức khi còn ngồi trên ghế nhà trường để ngày mai khởi nghiệp. Tự mình xây dựng các chuẩn mực cho bản thân, nhận diện cái đúng, cái sai, cái đúng làm và cái không nên làm. Trường đời là trường học vĩ đại nhất, nhưng để có thành công bạn nên có nền tảng về mọi mặt, thiếu nó không chỉ có chông chênh mà cả khi vấp ngã. (Trích Bài phát biểu của PGS.TS Nguyễn Minh – Hiệu trưởng Đại học phạm

Hà Nội nhân dịp kỷ niệm ngày 26/3/2016, bao noi,com)

12

Cách đây hàng triệu năm, sa mạc Sahara còn là những khu rừng xanh tốt, cây cối son tím. Các loài cây đều thỏa thuê hút và tận hưởng dòng nước ngầm dồi dào mát lạnh và thi nhau đâm cành trở lá xum xuê. Riêng có cây nói Tentre là vẫn chịu khởi điểm xuyên những chiếc rễ của mình xuống tận sâu dưới lòng đất. Cho đến một ngày kia khi nguồn nước ngầm như vô tận bỗng cạn kiệt dẫn nơi biển mất hẳn, các loài cây đến không chịu nổi hạn hán và chết dần, duy chỉ có cây xói Tenere là vẫn còn tồn tại giữa sa mạc Sahara. Tên tuổi của nó được cả thế giới biết đến khi một mình đứng giữa sa mạc, xung quanh bán kính 400km không một bóng cây nào bầu bạn. Người ta kinh ngạc khi phát hiện ra cây đã đâm sâu xuống đất tận 36m để tìm nước. Bạn có thấy rằng trong cuộc sống cũng có một dòng chảy luôn vận động không ngừng không? Đó chính là thời gian; nó quan trọng như là nước đối với cây cối

Sẽ có những người chỉ sử dụng thời gian để lớn lớn, hưởng những thú vui đời thường và rồi những thách thức cuộc đời sẽ đánh gục họ, khiến họ phải đau khổ, giống như những cái cây chỉ biết “hút và tận hưởng. Nhưng có những người có sự chuẩn bị tốt, họ học cách sử dụng thời gian hiệu quả, họ đầu tư cho sự phát triển bản thân cũng giống như cây sồi đầu tư cho sự phát triển bộ rễ của mình.

Họ hiểu triết lí: Bộ rễ yếu ớt không thể nào gie được cái thân to khỏe. Bạn không thể thành công nếu không có sự chuẩn bị tốt về kỹ năng và kiến thức nền tảng

(Phỏng theo Hạt giống tâm hồn- Câu chuyện về cây xo, hups acstar.vn)

13

Những người dễ thoát khỏi những suy nghĩ tiêu cực cũng chính là những người biết chấp nhận cuộc sống của bản thân. Mỗi người chúng ta đều có những điểm mạnh, điểm yếu riêng, bởi vậy khi so sánh bản thân với người khác, chúng ta không chỉ thấy “khoảng cách” giữa mọi người mà còn thấy được “sự khác biệt” trong mỗi người.

Tự bản thân nghĩ như thế nào về mình được gọi là “tự đánh giá bản thân”. Khi một người đánh giá thấp bản thân, anh ta sẽ tự giày vò bản thân bởi cảm giác tự ti, chán ghét chính mình và chỉ nhìn mọi chuyện theo hướng tiêu cực. Cũng có nhiều trường hợp so sánh điểm mạnh của người khác với điểm yếu của bản thân, sau đó tự giam mình trong cảm giác tự ti, mặc cảm.

Ngược lại, nếu một người biết đánh giá bản thân phù hợp, dù gặp thất bại thì người đó vẫn tiếp tục hi vọng vào lần sau, tiếp thu lần thất bại này và học hỏi kinh nghiệm trong đó.

Tôi có một người quen. Anh là một người rất giỏi, học đại học Tokyo. Thời đại học, anh đi làm người mẫu. Nhìn bề ngoài, anh hoàn hảo đến mức mọi người phải ghen tị, nhưng thực ra anh ấy lại tự đánh giá thấp bản thân. Ngay từ nhỏ, anh ấy thường bị bố mẹ so sánh với người khác: “Con vẫn đang thua bạn đấy, cố gắng lên”. Anh ấy luôn nghĩ, dù ở đâu, lĩnh vực gì, bản thân cũng chỉ là kẻ

nửa vời mà thôi: “Dù vào được đại học Tokyo thì vẫn có nhiều người giỏi hơn, trong giới người mẫu vẫn có rất nhiều người hơn mình”. [...]

Trong khi đó, anh Hirotada Ototake, tác giả của cuốn sách Không ai hoàn hảo, dù sinh ra với cơ thể không lành lặn, khuyết thiếu cả hai chân hai tay, nhưng anh vẫn hoạt động rất tích cực với vai trò nhà báo thể thao. Anh đã kết hôn và sống rất hạnh phúc. [...]

Chính vì vậy, việc tự đánh giá bản thân ở mức thích hợp là điều rất quan trọng”.
(Trích “Minh là cá, việc của mình là bơi”, Takeshi, Purukawa, NXB Thế giới)

14.

Tự trọng có nghĩa là biết coi trọng mình, nhưng không phải theo nghĩa vị kỷ (chỉ biết đến danh lợi của bản thân mình) mà là coi trọng phẩm giá/đạo đức của mình. Một người có tự trọng hay không cũng thường được thể hiện qua câu trả lời hay qua hành xử của anh ta qua những câu trả lời như: “Điều gì khiến tôi sự hãi/xấu hổ?”, “Điều gì khiến tôi tự hào/hạnh phúc?”...

Người tự trọng tất nhiên sẽ biết sợ sự trừng phạt của nhà nước (sự pháp lý) nếu làm trái pháp luật và sự điều tiếng dư luận của xã hội (sự đạo lý) nếu làm trái với luân thường, lẽ phải. Nhưng đó chưa phải là điều đáng sợ nhất đối với họ. Điều đáng sợ nhất đối với một người tự trọng là sự giày vò bản thân khi làm những chuyện đi ngược với lương tri của mình, phản bội lại lẽ sống, giá trị sống, nguyên tắc sống mà mình theo đuổi và có cảm giác đánh mất chính mình. Nói cách khác, đối với người tự trọng, có đạo đức, “toà án lương tâm” còn đáng sợ hơn cả “tòa án nhà nước” hay “tòa án dư luận”.

...Nói cách khác, người tự trọng, tự lực thường không muốn làm điều xấu, ngay cả khi không ai có thể biết được việc họ làm; Họ sẵn lòng làm điều tốt ngay cả khi không có ai biết đến; Họ sẵn lòng làm điều đúng mà không hề để ý đến chuyện có ai ghi nhận việc mình làm hay không. Nếu tình cờ có ai đó biết và ghi nhận thì cũng vui, nhưng nếu không có ai biết đến và cũng không có ai ghi nhận điều tốt mà mình làm thì cũng không sao cả, vì phần thưởng lớn nhất đối

với người tự do/tự lực/tự trọng là “được sống đúng với con người của mình”, tất nhiên đó là con người phẩm giá, con người lương tri mà mình đã chọn.

(Trích Đứng việc, Giản Tư Trung, NXB Tri thức, 2016, tr 27 – 28)

15

" Người ta thường ngủ nhiều hơn mức cần thiết. Họ rơi vào cạm bẫy muốn dành nhiều giờ trong đời để nằm trên tấm nệm êm ái. Họ đánh mất những món quà quý giá tiềm ẩn trong tương lai. Họ đã thua trong cuộc chiến với giường nệm. Họ đánh đổi sự vượt trội cho những giây phút ngủ nướng.

Đây là một ý tưởng sâu sắc mà tôi mong bạn để suy nghĩ: giấc ngủ sẽ kéo theo giấc ngủ. Càng ngủ nhiều lại càng cần ngủ. Có bao giờ bạn ngủ nhiều bạn lại càng buồn ngủ ko? Thật kỳ lạ, nhưng đó là sự thật.

Đúng, tôi biết rằng giấc ngủ rất cần thiết để giúp ta tiếp tục phát huy, đổi mới và khỏe mạnh. Tôi chỉ sợ ta ngủ quá nhiều. Đó chính là điều đã giới hạn một cuộc sống đầy tiềm năng, điều đã khiến một người vĩ đại cứ mãi tầm thường. Điều đã hút mọi nguồn sống ra khỏi một con người từng được tạo ra để vượt trội(và bạn biết đó là ai). Chuyện ngủ quá nhiều xảy ra cho rất nhiều người trong chúng ta, bởi vì ta quá yêu chaen mền gối.

Có rất nhiều việc quan trọng phải làm, rất nhiều vùng đất vĩ đại cần khám phá, rất nhiều mục tiêu huy hoàng cần đạt tới cho mọi người đến nỗi ko thể ngủ nhiều được. Cuộc đời là để sống. Tôi xin nhắc lại: cuộc đời là để sống. Hôm nay cả bạn và tôi đều được trao tặng món quà: một cơ hội tạo sự khác biệt và phát huy tài năng, cùng một niềm vui tuyệt vời trong quá trình đó. Vậy hãy ngủ ít hơn để sống nhiều hơn. Benjamin Franklin từng nhận xét rằng: " Sau khi chết rồi, bạn sẽ có dư thời gian để ngủ".

(Trích" Đời ngắn đừng ngủ dài"- Robin Sarma- NXB Trẻ 2014- trang 168)

16.

" Người ta thường ngủ nhiều hơn mức cần thiết. Họ rơi vào cạm bẫy muốn dành nhiều giờ trong đời để nằm trên tấm nệm êm ái. Họ đánh mất những món quà quý giá tiềm ẩn trong tương lai. Họ đã thua trong cuộc chiến với giường nệm. Họ đánh đổi sự vượt trội cho những giây phút ngủ nướng.

Đây là một ý tưởng sâu sắc mà tôi mong bạn để suy nghĩ: giấc ngủ sẽ kéo theo giấc ngủ. Càng ngủ nhiều lại càng cần ngủ. Có bao giờ bạn ngủ nhiều bạn lại càng buồn ngủ ko? Thật kỳ lạ, nhưng đó là sự thật.

Đúng, tôi biết rằng giấc ngủ rất cần thiết để giúp ta tiếp tục phát huy, đổi mới và khỏe mạnh. Tôi chỉ sợ ta ngủ quá nhiều. Đó chính là điều đã giới hạn một cuộc sống đầy tiềm năng, điều đã khiến một người vĩ đại cứ mãi tầm thường. Điều đã hút mọi nguồn sống ra khỏi một con người từng được tạo ra để vượt trội(và bạn biết đó là ai). Chuyện ngủ quá nhiều xảy ra cho rất nhiều người trong chúng ta, bởi vì ta quá yêu chaen mền gối.

Có rất nhiều việc quan trọng phải làm, rất nhiều vùng đất vĩ đại cần khám phá, rất nhiều mục tiêu huy hoàng cần đạt tới cho mọi người đến nỗi ko thể ngủ nhiều được. Cuộc đời là để sống. Tôi xin nhắc lại: cuộc đời là để sống. Hôm nay cả bạn và tôi đều được trao tặng món quà: một cơ hội tạo sự khác biệt và phát huy tài năng, cùng một niềm vui tuyệt vời trong quá trình đó. Vậy hãy ngủ ít hơn để sống nhiều hơn. Benjamin Franklin từng nhận xét rằng: " Sau khi chết rồi, bạn sẽ có dư thời gian để ngủ".

(Trích" Đời ngắn đừng ngủ dài"- Robin Sarma- NXB Trẻ 2014- trang 168)

17.

Rất nhiều người đều đã từng xem múa rối. Mỗi con rối đóng một vai trò khác nhau, gương mặt biểu cảm, cử chỉ sống động như thật. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy những con rối bị những sợi dây mảnh điều khiển. Mỗi biểu cảm, mỗi động tác của nó đều bị đôi tay mà chúng ta không nhìn thấy khống chế. Trên sân khấu cuộc đời, chẳng phải rất nhiều người cũng giống chúng sao? Chúng ta không biết mình đang làm những gì, không biết vì sao làm như vậy, nhưng không dừng

lại được, giống như để mặc cho đôi tay vô hình sắp đặt. Tôi nghĩ trong lòng mỗi người chúng ta đều có bóng dáng lý tưởng của mình, nhưng tại sao chúng ta cứ làm những chuyện không thể khiến bản thân vui vẻ, bản thân không muốn làm nhưng lại không thể không làm? Bạn biết vì sao không? Bạn đã từng hỏi vì sao mình lại làm như vậy không?

(...) Trong cuộc đời, chúng ta luôn chạy về hướng đám đông chứ không phải là hướng của mình. Chúng ta cứ đi theo bước chân của người khác như thế, chạy ngược chạy xuôi về phía đám đông. Cuối cùng, tiền không kiếm được mà việc mình muốn làm cũng không làm được. Nếu chúng ta có thể chủ tâm vào việc mình muốn làm, cộng với tinh thần và sức lực chúng ta dùng để chạy theo người khác thì chúng ta cũng có thể được thành công.

Liệu chúng ta đã từng nghĩ vì sao mình lại bị nhấn chìm trong đám đông không thể thoát ra được chưa? Lẽ nào chúng ta thực sự không biết mình muốn gì, muốn làm cái gì sao? Tôi nghĩ mỗi chúng ta đều có thứ mình muốn và việc mình thích làm.

(Trích **Tìm lại cái tôi đã mất cứu vãn cuộc đời không vui vẻ** - Trình Chí Lương, Nxb Văn học, tr.160-161)

18.

Đôi khi cuộc sống dường như cố tình đánh ngã bạn. Nhưng hãy đừng làm mất lòng tin. Tôi biết chắc chắn rằng, điều duy nhất đã giúp tôi tiếp tục bước đi chính là tình yêu của tôi dành cho những gì tôi đã làm. Các bạn phải tìm ra được cái các bạn yêu quý. Điều đó luôn đúng cho công việc và cho cả những người thân yêu của bạn. Công việc sẽ chiếm phần lớn cuộc đời bạn và cách duy nhất để thành công thực sự là hãy làm những việc mà bạn tin rằng đó là những việc tuyệt vời. Và cách để tạo ra những công việc tuyệt vời là bạn hãy yêu việc mình

làm. Nếu như các bạn chưa tìm thấy nó, hãy tiếp tục tìm kiếm. Đừng bỏ cuộc bởi vì bằng trái tim bạn, bạn sẽ biết khi bạn tìm thấy nó, Và cũng giống như bất kì một mối quan hệ nào, nó sẽ trở nên tốt dần lên khi năm tháng qua đi. Vì vậy, hãy cố gắng tìm kiếm cho đến khi nào bạn tìm ra được tình yêu của mình, đừng từ bỏ.

(Theo Steve Jobs với những phát ngôn đáng nhớ, <http://www.Vnexpress.net>, ngày 26/8/2011)

19.

Không hiếm khi tự hỏi lý tưởng sống của mình là gì. Không khỏi mấy lần lo lắng khi nghĩ rằng so với những người bằng tuổi giới đang, mình chẳng có lý tưởng gì. Nhưng đọc qua những tâm sự này mới thấy được, lý tưởng không đâu khác đã có ở trong ta. Đi tìm lý tưởng chẳng qua là đi tìm bên trong chính mình. Dù chưa tìm được, niềm tin rằng lý tưởng của mình vẫn ở đó, đợi để được khơi ra đã giúp mình tự tin hơn về tương lai.

Lý tưởng chỉ hướng cho thuyền đời, và nảy hoa cho cuộc sống.

Anh kể một chuyện xưa.

Xưa, có một người láng giềng của Dương Chu mất dê. Sau khi đã sai tất cả người nhà đi tìm, ông qua thưa với Dương Chu cho mượn thêm một người nữa đi tìm hộ. Dương Chu ngạc nhiên hỏi:

- Sao mất có một con dê mà phải lắm người đi tìm thế?

Người láng giềng thưa:

- Vì đường lắm ngã ba .

Đến chiều tối, người mất dê trở về, Dương Chu hỏi:

- Sao, có tìm được dê không?

- Thừa không tìm được!

- Đông người thế sao lại không tìm được?

- Thừa, vì đường lắm ngã ba quá. Cứ đi một đoạn lại gặp một ngã ba, rồi theo một trong ba ngã ấy lại gặp một ngã ba nữa, thành thử không biết theo đường nào để gặp dê, nên đành phải về không tất cả.

Em ạ, cũng thế, đường đời có muôn vạn ngã. Nếu không sẵn có một chí hướng, một lý tưởng, thì cũng dễ lạc đường. Bơ vơ giữa muôn lối quẩn quanh, người ta quẩn quanh theo muôn lối, cho đến tối chiều, sương pha đã bạc quá nửa mái tóc sẫm, mà nhìn lui lại chón mình đã lên đường từ lúc ban mai còn rực rỡ, thì ôi, nào có cách bao xa?

(Thử hòa điệu sống - Võ Đình Cường)

20.

Các bạn nhìn xem, cả cuộc đời tôi chỉ cố gắng để giàu có và nổi tiếng. Đó là tất cả những gì tôi từng quan tâm. Tôi phải chiến thắng cuộc đấu. Tôi đánh đổi hôn nhân của mình, gia đình mình, bạn bè mình chỉ để chiến thắng trận đấu thôi sao? Để làm gì? Để rồi hoàn toàn cô đơn trên thế giới này? Cuộc sống không phải là việc chiến thắng một trận đấu. Cuộc sống là việc hoàn thành một trận đấu, là bạn có thể giúp bao nhiêu người hoàn thành trận đấu này. Là việc chúng ta có thể tử tế hơn với người khác như thế nào, là việc làm thế nào để giúp những học sinh này vượt qua những bi kịch trong tương lai, là việc làm thế nào để chúng ta có thể ngừng gây tổn thương cho người khác.

Cuối cùng, tôi đã biết điều gì mới thực sự là quan trọng. Đó mới chính là món quà quý giá của cuộc sống và nó có thể biến mất bất cứ lúc nào. Cái gì ở trong túi bạn không quan trọng, quan trọng là cái gì ở trong tim bạn. Đó là tình yêu. Tình yêu chỉ là một từ, cho tới khi có ai đó tới và mang lại ý nghĩa cho nó. Các bạn chính là ý nghĩa đó.

(Trích Bài diễn thuyết của vận động viên Marc Mero, Zing.vn, ngày 27/01/2016)

21.

VẾT NÚT VÀ CON KIẾN

Khi ngồi ở bậc thềm trước nhà, tôi nhìn thấy một con kiến đang tha chiếc lá trên lưng. Chiếc lá lớn hơn con kiến gấp nhiều lần.

Bò được một lúc, con kiến chạm phải một vết nứt khá lớn trên nền xi măng. Nó dừng lại giây lát. Tôi tưởng con kiến hoặc là quay lại, hoặc là sẽ một mình bò qua vết nứt đó. Nhưng không. Con kiến đặt chiếc lá ngang qua vết nứt trước, sau đó đến lượt nó vượt qua bằng cách vượt lên trên chiếc lá. Đến bờ bên kia, con kiến lại tha chiếc lá và tiếp tục cuộc hành trình.

Hình ảnh đó bất chợt làm tôi nghĩ rằng tại sao mình không thể học loài kiến nhỏ bé kia, biến những trở ngại, khó khăn của ngày hôm nay thành hành trang quý giá cho ngày mai tươi sáng hơn!

(Theo **Hạt giống tâm hồn**, tập 5, NXB Tổng hợp Thành phố Hồ Chí Minh, 2013)

22.

Lòng biết ơn là đẳng cấp cao nhất của văn minh. Một triết gia cổ đại đã từng nói như vậy.

Nên trong cuộc đời mình, dù có bất đồng quan điểm, hoặc không còn yêu thương, hoặc họ không cho mình nữa, hoặc mình không đủ năng lực lấy cơ hội họ mang đến, thì cũng nên trắng đen mà dùng lí trí phân biệt, rằng họ đã từng cho mình. Dù là 1 xu hay một miếng bánh nhỏ, cũng phải biết ơn.

Luôn nghĩ về ngày xưa, để biết ơn người đó cho mình cơ hội. Nếu không có họ, thì mình hiện giờ sẽ ra sao. Tự tưởng tượng và xóa bỏ những ý nghĩ không hay, nếu có. Văn minh đơn giản là như vậy.

[...] Cảm ơn là câu cửa miệng, nhưng với người mình thì ngày càng hiếm hoi. Chữ cảm ơn xuất phát từ lòng biết ơn chân thành, là một tiêu chí để đánh giá con nhà có giáo dục tốt từ cha từ mẹ.

(Trích Lòng biết ơn, Tony buổi sáng, 17/10/2017)

23.

Năm tháng qua đi, bạn sẽ nhận ra rằng ước mơ không bao giờ biến mất. Kể cả những ước mơ rò rỉ nhất trong lứa tuổi học trò – lứa tuổi bất ổn định nhất. Nếu bạn không theo đuổi nó, chắc chắn nó sẽ trở lại một lúc nào đó, day dứt trong bạn, thậm chí dẫn vật bạn mỗi ngày. Lúc ấy, có thể bạn sẽ phải ngậm ngùi mà thốt lên: “Chao ôi, ta đã làm chi đời ta vậy?”

Nếu vậy, sao ta không nghĩ đến điều này ngay từ bây giờ?

Sao ta không ngồi xuống đây trong một ngày cuối năm và tìm kiếm câu trả lời từ đáy tim mình: Ta muốn làm gì? Ta muốn sống ra sao? Ta muốn trở thành ai trong cuộc đời này? Ta muốn làm chi đời ta?

Sống một cuộc đời cũng như vẽ một bức tranh vậy. Nếu bạn nghĩ thật lâu về điều mình muốn vẽ, nếu bạn dự tính được càng nhiều màu sắc mà bạn muốn thể hiện, nếu bạn càng chắc chắn về chất liệu mà bạn sử dụng, thì bức tranh trong thực tế càng giống với hình dung của bạn. Bằng không, có thể nó sẽ là những màu sắc mà người khác thích, là bức tranh mà người khác ưng ý, chứ không phải bạn.

Dan Zadra viết rằng: “Đừng để ai đánh cắp giấc mơ của bạn”. Vậy thì hãy tìm ra ước mơ cháy bỏng nhất của mình, nó đang đang nằm ở nơi sâu thẳm trong tim ta đó, như một ngọn núi lửa chờ đợi được đánh thức...

(Theo Phạm Lữ Ân, Nếu biết trăm năm là hữu hạn, NXB Hội Nhà văn, 2012, tr.43-44)

24.

Tuổi trẻ không chỉ có nghĩa là trẻ tuổi, mà còn có nghĩa là năm tháng tươi đẹp nhất cuộc đời. Ở cái tuổi ấy, trong ba thứ: sức khỏe, thời gian và tiền bạc, chúng ta chỉ thiếu tiền thôi, còn thời gian và sức khỏe thì luôn đông đầy. Năm tháng qua đi khi về già ta sẽ nhận thấy tiền bạc hóa ra là thứ ít quan trọng nhất trong ba thứ trên. Nghĩa là tuổi trẻ là giai đoạn quý giá nhất đời người vì sở hữu trọn vẹn hai món quà lớn nhất của cuộc sống là sức khỏe và thời gian. Ta vốn được nghe nhiều người nói đến điều này rồi, nhưng hỡi ôi, sao chúng ta vẫn đang để cho tuổi trẻ của mình trôi qua một cách hời hợt và vô nghĩa đến thế? Với trí óc hạn hẹp được định hướng, phần lớn tuổi trẻ hiện tại cho rằng tiền bạc là hơn hết, là thứ quan trọng nhất, cần thiết nhất, là đáng lưu tâm nhất. Và rồi ta vô tình lãng quên hai món quà quý giá nhất đời kia. Hãy tận dụng tốt nhất hai món quà lớn đó mà cuộc sống dành riêng cho tuổi trẻ. Hãy dùng nó để nhào vào đời, để quện vào cuộc sống, để trải nghiệm mọi thứ khi còn có thể. Trải nghiệm, đó chính là điều quan trọng nhất.

Cuộc sống, thực chất là một cuộc trải nghiệm lớn, mà trong đó bạn phải đi tìm những mảnh ghép là những trải nghiệm nhỏ để từ đó ghép nên cuộc đời mình. Ai rồi cũng đến lúc phải giã từ cuộc sống, nhưng người may mắn hơn, là người sống được nhiều hơn những người khác. “Người sống nhiều nhất không phải người sống lâu năm nhất mà là người có nhiều trải nghiệm phong phú nhất, sống nhiều hơn người khác.” (Jean Jacques Rousseau).

Trải nghiệm sẽ là thầy dạy tốt nhất cho bạn trong cuộc đời mà không bất cứ người thầy nào khác có thể dạy tốt hơn. Kinh nghiệm từ đâu ra nếu không từ trải nghiệm? Người ta thực sự chỉ học được từ chính trải nghiệm bản thân mình!

(Theo facebook.com/... không có trải nghiệm tuổi trẻ không đáng một xu,
7/01/2015)

25.

“Các em học sinh yêu mến,

Trong cuộc sống của chúng ta có một thứ gọi là tài năng ... Tài năng không phải bẩm sinh đã có. Bẩm sinh chỉ là năng khiếu, là khả năng, là tiềm năng. Năng khiếu và tiềm năng phải qua tôi rèn nghiệt ngã, lâu dài, bền bỉ mới có thể thành tài năng. Ai đó được xem là tài năng là một may mắn, một hạnh phúc, nhưng cũng là một thử thách lớn... Cần nhấn mạnh là tài năng chỉ qua tôi rèn hun đúc đặc biệt mới có...

Về phía các em, những gì các em có thể làm đầu tiên chưa phải là tiếp thu nhiều kiến thức, nghĩ những điều siêu khó, giải được những bài toán hay, những bài tập mà người khác không giải được, mà cần bồi đắp tình yêu thương. Tình yêu thương với con người nói chung, với cha mẹ, thầy cô và bạn bè, với người xung quanh mình. Tình yêu thương mới là năng lượng vĩnh cửu và trong lành nuôi cho tài năng phát triển mạnh mẽ và đúng hướng. Nó là thứ có thể cho tài năng tỏa rạng chân chính và bền vững, nó tránh cho tài năng khỏi xa vào bi kịch, hay trở thành kẻ ác. Và các em trước hết phải tự ý thức và ứng xử với mình rằng mình là người bình thường. Khiêm nhường, bình dị là chỉ số nhận biết người thực tài...

Và điều đặc biệt các em cần làm là xác lập tầm nhìn cho mình, cần biết lập chí... Có người lập chí cho việc làm giàu, người lập chí để làm quản lí, hay lãnh đạo, có người lập chí bình dị ở cuộc sống đi làm thuê bình thường để có lương tháng ... Có người lập chí lớn ở chỗ sắp đặt giang sơn đất nước, làm việc lớn lao cho đất nước, cho con người. Người chí hướng nhỏ hẹp sẽ dễ thỏa mãn, người chí lớn sẽ đi xa. Với người có năng lực vừa phải, chí lớn có thể khiến họ tự vượt lên chính mình. Người giỏi, chí lớn sẽ phát huy được năng lực, vươn tới

thành tựu lớn và người có tài năng thì chí lớn sẽ thành nghiệp lớn đời non lập bề ...Chí lớn nhất là đặt ở non sông đất nước rộng lớn, ở cộng đồng...

Văn Miếu Quốc tử giám Hà Nội , nơi đào tạo nhân tài cho đất nước suốt hơn 800 năm, có hai lối đi nhỏ, một mang tên Thành đức, một mang tên Đạt tài. Người xưa đặt vậy là vì mong người học tài đức vẹn toàn. Mong các em vừa thành đạt với ý nghĩa ấy, sống hạnh phúc và bình yên.

Yêu thương và kì vọng ở các em.”

(Trích Bài phát biểu của PGS Nguyễn Kim Sơn, Giám đốc ĐH Quốc gia Hà Nội trong lễ khai giảng tại trường THPT chuyên Khoa học Tự nhiên, ngày 5/9/2018)

26.

Trong quá trình phát triển, tre không ngừng sinh trưởng và phát triển bộ rễ vững chắc trong suốt 4 năm dài, nhờ vậy, tre có thể chống đỡ toàn bộ cấu trúc, trọng lượng và trụ vững trên mặt đất ngày này qua ngày khác. Hệ thống rễ này cho phép tre tồn tại trong những điều kiện khắc nghiệt nhất của tự nhiên. Nhờ độ bền, sức mạnh và sự dẻo dai mà tre phát triển nhanh hơn so với những loài cây thân gỗ khác. Với những loại tre khác, không có hệ thống gốc rễ vững chắc, chúng vẫn có thể phát triển, tuy nhiên, chúng không thể có tuổi thọ lâu dài.

Điều tương tự cũng xảy ra trong cuộc sống. Nếu bạn muốn đạt được thành công, có những mối quan hệ tuyệt vời, hay có được mọi thứ bạn mong muốn, bạn cần phải có một nền tảng vững chắc, đó là tính cách, giá trị, thái độ sống của bạn. Tất cả đều bắt đầu từ phía bạn. Trở thành người phù hợp và làm những việc đúng đắn, bạn sẽ đạt được những gì bạn muốn.

Hoàng Hoa

(<http://cafef.vn/3-bai-hoc-dang-suy-ngam-ve-thanh-cong-ma-toi-hoc-duoc-tu-cu-oc-doi-cua-cay-tre-2018051917204652.chn>)

27.

Trong mỗi người chúng ta có chứa đựng hai phần đối lập - bóng tối và ánh sáng. Để hạnh phúc luôn mỉm cười, ta cần phát huy mặt tốt và không phủ nhận mặt xấu trong con người mình. Khi không dám đối diện với nỗi sợ hãi và cơn ác mộng dày vò tâm trí, ta sẽ gián tiếp khước từ những cảm xúc tốt đẹp đang hiện hữu trong trái tim mình. Và cứ thế bóng tối dần xâm chiếm và bao phủ lên những điều tuyệt vời ta đang có. Ngược lại nếu ta can đảm đương đầu và chiếu rọi ánh sáng vào những vùng tối tăm, bóng tối sẽ lùi lại và tan biến.

Thật vậy, sự trưởng thành của mỗi người phụ thuộc vào sự dũng cảm đối mặt với thử thách - những thử thách không chỉ ở thế giới bên ngoài mà còn ở thế giới nội tâm. Bóng tối sẽ không thể tồn tại nếu ta phơi bày nó trước ánh sáng của sự thiện tâm, lòng nhân hậu và sự khoan dung, bởi chẳng có bóng tối nào trên thế gian này có sức mạnh và quyền năng to lớn bằng tình yêu.

(Tian- Dayton, Ph, D, Quên hôm qua sống cho ngày mai, NXB Tổng hợp TP HCM, Tr.129)

28.

Cùng một cơn mưa, người tiêu cực sẽ bức mình vì phải trùm áo mưa, người lạc quan thì nghĩ đến cây cối xanh tươi, không khí sẽ được trong lành. Và một khi chúng ta không thể thay đổi được hiện tượng xảy ra, tốt nhất là nhìn nó bằng ánh mắt tích cực. Cái thiện có thể sẽ thua cái ác trong một thời điểm nhưng chung cuộc sẽ chiến thắng. Cứ sau một sự cố, con người lại tìm nguyên nhân và khắc phục nó. Sau lũ lụt, phù sa sẽ làm màu mỡ hơn cho cánh đồng, sâu bọ sẽ bị quét sạch ra biển, dư lượng hóa chất trong đất đai sẽ bị rửa sạch. Lỗi lầm của người khác, thay vì giữ trong lòng và tức giận, thôi bỏ qua, mình sẽ thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nói một cách khác, nếu bạn được sống 100 năm, xem như là một bộ phim có 100 tập, thì hãy tạo ra ít nhất 2/3 tập có tiếng cười thay vì tập nào cũng rơi vào bi kịch chán chường, đau khổ, chia lìa, mất mát.

Trong từ Hán Việt, nguy cơ bao gồm nguy và cơ. Đối với người có tư duy tích cực, “nguy” (problem) sẽ được họ biến thành “cơ” (opportunity). Người tích cực và lạc quan sẽ có gương mặt sáng bừng, nụ cười thường trực trên môi, sống và cháy hết mình, học tập và làm việc hết mình dù ngày mai trời có sập.

(Trích Tư duy tích cực, Theo Tony Buổi sáng, trên đường băng, NXB Trẻ, 2015)

29.

“Bất cứ ai cũng đã từng thất bại, đã từng vấp ngã ít nhất một lần trong đời như một quy luật bất biến của tự nhiên. Có nhiều người có khả năng vực dậy, đứng lên rồi nhẹ nhàng bước tiếp như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng cũng có nhiều người chỉ có thể ngồi một chỗ và vẫn luôn tự hỏi lí do vì sao bản thân lại có thể dễ dàng “mắc bẫy” đến như thế...”

Bất kì vấp ngã nào trong cuộc sống cũng đều mang lại cho ta một bài học đáng giá: Về một bài toán đã áp dụng cách giải sai, về lòng tốt đã gửi nhầm chủ nhân hay về một tình yêu lâu dài bỗng phát hiện đã trao nhầm đối tượng.

(...)

Đừng để khi tia nắng ngoài kia đã lên, mà con tim vẫn còn băng lạnh. Đừng để khi cơn mưa kia đã tạnh, mà những giọt lệ trên mi mắt vẫn còn tuôn rơi. Thời gian làm tuổi trẻ đi qua nhanh lắm, không gì là mãi mãi, nên hãy sống hết mình để không nuối tiếc những gì chỉ còn lại trong quá khứ mà thôi...”

(Trích: Hãy học cách đứng lên sau vấp ngã - Nguồn: www.vietgiaitri.com, 4/6/2015)

30.

Mỗi người trên thế giới đều là những người khách bộ hành, mỗi ngày đều bước đi một cách chủ động hoặc bị động trên con đường mình đã chọn.....

Cuộc đời không chỉ là con đường đi khó, đôi khi chúng ta còn gặp phải những hố sâu do người khác tạo ra, gặp phải sự tấn công của thú dữ, mưa bão và tuyết lạnh. Bất luận gian khổ thế nào, chỉ cần chúng ta còn sống, chúng ta còn phải đối mặt. Sống tức là thực hiện một cuộc hành trình không thể trì hoãn....

Trước muôn vàn lối rẽ, không ai có được bản đồ trong tay, cũng không phải ai cũng có kim chỉ nam dẫn đường, tất cả đều phải dựa vào phán đoán và lựa chọn của bản thân. Nếu bạn rẽ nhầm lối, khoảng cách với xuất phát điểm sẽ bị rút ngắn ngược lại, nếu rẽ đúng, con đường phía trước sẽ bằng phẳng, rộng rãi.

(Trích Bí quyết thành công của Bill Gates, Khâm Sài Nhân, NXB Hồng Đức)